

SAMI MILLOSHI

BIBLIOTEKA
SHITETIT

811-1
M 76.

BLERIM

Vjersha

8147
1126

SAMI MILLOSHI

BLERIM

vjersha

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

Tirazhi 2000 kopje

Format 70x100/32

Stash: 2204-72

KOMBINATI POLIGRAFIK — Shtypshkronja e Re
Tiranë, 1978

ZEMRA QË NUK HESHT

Nuk e kam thithur tymin e Luftës,
mishi s'më është përgjakur
duke ecur këmbëzbathur mbi dëborë
a duke mbartur mbi shpinë të plagosur.

Nëna që më mëkoi ninulla
dhe babai që më mëkoi kujtime,
e futën kujtimin e martirëve
të gjallë në zemrën time.

Dhe kur ka ndodhur ndonjëherë
që zemra të më ketë rrahur më ngadalë,
koha si gjaku e kuqe
pak të më rrjedhë në damarë,

ahere zemra e martirëve
gjak i ka dhënë zemrës sime,
dhe ajo ka rrahur përsëri
me ritmin e zemrave të martirëve.

TRIQYTETARE

Gjatë gjithë ditës kam dëshirë të punojmë,
të kuvendojmë për revolucionin, grevat,
për barrikadat e luftës klasore
si për jetën tonë, fëmijët e të mbjellat.

Nuk dua të më shkojë kot asnjë sekondë në jetë,
si ajo pika e ujit që vadit misrin;
me shqetësimin për tokën dhe pavarësinë
gjithë ditën dua ta lëroj shpirtin.

Nuk është e vështirë të meditosh kotësi.
të merakosesh për rehatinë personale
dhe luftën për të çarë rrethimin
ta barazosh me luftën për një palë sandale.

Nuk është vështirë të përsëritësh të njëjtat fjalë;
«Ky bulevard është i mrekullueshëm,
me blinj plot aromë të mirë,
që na bëjnë më të gëzueshëm.»

O sa i vogël është ky gëzim
para gëzimeve të punës në arë,
ku djersa jonë tokën vadit
më mirë se çdo rezervuar.

Ti që në mbrëmje mendohesh
si përpara tabelës së Mendelejevit,
mos u kurse të vish nesër në arë
e të prishësh herët gjumin e mëngjesit.

Ja, tani është mesi i natës
dhe unë s'e kam fare të vështirë
që këtë vjershë ta le përgjysmë mbi tryezë
dhe të shkoj të bëj një gjumë të mirë.

Vërtet askush nuk më sheh
ç'mund e djersë derdh mbi vargje,
po kjo nuk do të thotë se punë e poetit
nuk njih disipinë proletare.

NË DIMËR

Në dimër s'jam i lodhur
vetëm me bukën e thekur mbi sobë,
vetëm me fletoren e poezisë
dhe me xhupin e ngrohtë.

Në dimër jam i lidhur me grurin
që fle fushave e kodrave nën borë
dhe pret drapërinjtë në verë
siç pret shtëpia dasmorë.

Sikur kokrra e grurit të ngrijë
edhe kokën mbi dhe mos e nxjerrë,
me frymë tokën e ngrohim
dhe farën s'e lemë të mjerë.

Se po të mos mbijë e gjithë fara
e mos plotësohen bimët për hektar,
ahere dhe poezia do të mbijë
rrallë në arën e bardhë.

S H O K Ë T

I dua shokët e mi,
më vijnë në kullë ngahera
dhe odën ma mbushin me kuvend
për tokën, barutin edhe shqerrat.

Dhe hallet i qajmë së bashku
që jonxhën mos na e thajë ngrica
dhe delet në stanet e bjeshkës
t'i çojmë shëndoshë të gjitha.

Po njëri prej shokëve të mi,
shastisur prej shkresave të zyrës,
në kullë ka vite që s'më shkel,
po më harron tiparet e fytyrës...

Unë shpesh ia kam sharë shastisjen,
që kurrë të mos ndahet prej nesh,
dhe hallet t'i qajmë së bashku,
me ne të gëzojë e të qeshë...

I dua shokët e mi,
më vijnë në kullë ngahera
e odën ma mbushin me kuvend
për tokën, barutin dhe shqerrat.

POETËT E FUSHËS

Fshatarët hapin kanale të drejta
dhe tokën drenazhojnë me merak,
unë i shoh dhe mendoj sa i mirë
do të ish drenazhimi në art.

Do të rridhnin ujërat e tepërta
dhe fara e mirë e mendimit
do të rritej mbi dhe e shëndetshme
dhe s'do t'i trembej kalbëzimit.